

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 15.03.1984, sp. zn. 1 Tzf 1/84, ECLI:CZ:NS:1984:1.TZF.1.1984.1

Číslo: 44/1984

Právní věta: K naplnění znaků pokusu trestného činu obecného ohrožení podle § 8 odst. 1, § 179 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák. postačí, za předpokladu, že základní skutková podstata je naplněna vydáním cizího majetku v nebezpečí škody velkého rozsahu, aby úmysl pachatele obecně nebezpečného jednání směřoval k usmrcení i jen jedné osoby. Toto ustanovení je pak speciální ve vztahu k ustanovení o pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák., takže jednočinný souběh s tímto trestným činem je vyloučen.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 15.03.1984

Spisová značka: 1 Tzf 1/84

Číslo rozhodnutí: 44

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Obecné ohrožení, Pokus, Souběh, Vražda

Předpisy: 140/1961 Sb. § 8 odst. 1

§ 179 odst. 1

§ 179 odst. 3 písm. a

§ 219

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 44/1984 sb. rozh.

K naplnění znaků pokusu trestného činu obecného ohrožení podle § 8 odst. 1, § 179 odst. 1, 3 písm. a) tr. zák. postačí, za předpokladu, že základní skutková podstata je naplněna vydáním cizího majetku v nebezpečí škody velkého rozsahu, aby úmysl pachatele obecně nebezpečného jednání směřoval k usmrcení i jen jedné osoby. Toto ustanovení je pak speciální ve vztahu k ustanovení o pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák., takže jednočinný souběh s tímto trestným činem je vyloučen.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR z 15. 3. 1984 sp. zn. [1 Tzf 1/84.](#))

K stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSSR, Nejvyšší soud ČSSR zrušil rozsudek krajského soudu v Praze ze dne 24. března 1983 sp. zn. 1 T 20/82 i rozsudek Nejvyššího

soudu ČSR ze dne 20. července 1983 sp. zn. 1 To 17/83 a krajskému soudu v Praze přikázal, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu v Kolíně ze dne 15. prosince 1981 sp. zn. 2 T 340/81 byla obviněná A. P. uznána vinnou trestným činem obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. a odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon byla zařazena do první nápravně výchovné skupiny. Poškozený J. P. byl se svými nároky na náhradu škody odkázán na občanskoprávní řízení. Podle výroku tohoto rozsudku se obviněná trestného činu obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. dopustila tím, že dne 22. července 1981 kolem 02.00 hod. zapálila rodinný domek čp. 103 v Krakovanech, okr. Kolín, kde zanechala své dvě nezletilé děti a z domku odešla; způsobila tak rodičům svého manžela J. P. a B. P. škodu okolo 30 000 Kčs a ohrozila i sousední rodinné domky.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání pouze obviněná A. P.

Na podkladě jejího odvolání krajský soud v Praze usnesením ze dne

17. února 1982 sp. zn. 8 To 64/82 podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. napadený rozsudek okresního soudu v Kolíně zrušil a podle § 260 tr. ř. věc vrátil okresnímu prokurátorovi k došetření.

Po provedeném došetření podal novou obžalobu proti obviněné A. P. krajský prokurátor v Praze u krajského soudu v Praze, a to pro stejný skutek, ve kterém však spatřoval trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. a pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák.

Krajský soud v Praze rozsudkem z 24. března 1983 sp. zn. 1 T 20/82 uznal obviněnou A. P. vinnou ve smyslu obžaloby a uložil jí podle § 219 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání jedenácti roků, pro jehož výkon ji zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do třetí nápravně výchovné skupiny.

Podle rozsudku krajského soudu se obviněná A. P. dopustila trestného činu obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. a pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák. tím, že dne 22. července 1981 kolem 02.00 hod. v Krakovanech, okr. Kolín, založila požár na půdě a v kuchyni rodinného domku čp. 103, který je majetkem J. a B. P., v úmyslu domek zničit a potom odešla pěšky do Týnce nad Labem a odtud odjela vlakem do Kolína, přičemž vědomě v domku zanechala bez pomoci svoje dvě nezletilé dcery V. P., narozenou

10. září 1979 a D. P., narozenou 2. července 1980, které v té době spaly v ložnici a byly zachráněny pouze včasným zásahem sousedky B. R., která požár náhodně zpozorovala a nezletilé děti z hořícího domku vynesla. Tímto požárem došlo ke škodě na domku čp. 103 v částce 21 800 Kčs a požárem byly bezprostředně ohroženy i sousední objekty domů čp. 105 a 108, přičemž hodnota všech ohrožených nemovitostí přesahovala částku 100 000 Kčs.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání obviněná A. P.

Nejvyšší soud ČSR rozsudkem z 20. července 1983 sp. zn. 1 To 17/83 zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodl tak, že za trestné činy obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 a pokusu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák., ohledně nichž zůstal výrok o vině v rozsudku krajského soudu v Praze nedotčen, se ukládá obviněné podle § 219 a § 35 odst. 1 tr. zák. s přihlédnutím k § 264 odst. 2 tr. ř. úhrnný trest odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon se zařazuje podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák. do první nápravně výchovné skupiny.

Proti tomuto rozsudku Nejvyššího soudu ČSR podal v neprospěch obviněné ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. generální prokurátor ČSSR stížnost pro porušení zákona. Zaměřil se v ní pouze na odstranění nesouladu mezi výrokem o vině obviněné pokusem trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák. a výrokem o trestu odnětí svobody na pět let, který vznikl tím, že Nejvyšší soud ČSR musel respektovat zásadu zákazu reformace in peius (§ 264 tr. ř.); poněvadž proti rozsudku okresního soudu v Kolíně podala odvolání jen obviněná, takže nebylo možné jí uložit trest přísnější, než jaký byl uložen tímto rozsudkem. Generální prokurátor ČSSR přitom poukázal na vysokou nebezpečnost trestné činnosti obviněné, s níž je trest uložený při respektování zásady zákazu reformace in peius ve značném rozporu.

Nejvyšší soud ČSSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. na podkladě této stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen, i když převážně v jiných směrech, než jak to vytýká stížnost pro porušení zákona.

Krajský soud postupoval nesprávně i při právním posouzení, pokud jím zjištěný skutek obviněné hodnotil jako trestný čin obecného ohrožení podle § 179 odst. 1 tr. zák. a pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1, § 219 tr. zák. Poněvadž vycházel ze skutkového závěru, že úmysl obviněné při založení požáru směřoval současně s vydáním cizího majetku v nebezpečí škody velkého rozsahu i k usmrcení dvou malých dětí, měl skutek obviněné posoudit jako pokus trestného činu obecného ohrožení podle § 8 odst. 1, § 179 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zák. K naplnění znaků pokusu tohoto trestného činu totiž postačí, za předpokladu, že základní skutková podstata je naplněna vydáním cizího majetku v nebezpečí škody velkého rozsahu, aby obecně nebezpečným jednáním pachatel úmyslně směřoval k usmrcení jen jedné osoby. Toto ustanovení je pak k ustanovení o trestném činu vraždy podle § 219 tr. zák. ve vztahu speciality, takže jejich ideální konkurence je vyloučena (srov. č. 43/1974 sb. rozh. tr.).